

Panium - Numărul Șase

Repere profetice în Daniel 11: prăbușirea Uniunii Sovietice, Legea duminicală și ascensiunea Romei moderne

Jeff Pippenger
2025-03-09

Odată cu prăbușirea URSS în 1989, versetul patruzeci din Daniel 11 s-a împlinit. Versetul patruzeci și unu este legea duminicală în Statele Unite, la fel ca versetul șaisprezece. Din 1989 până la legea duminicală în Statele Unite, versetul patruzeci rămâne gol. Prăbușirea URSS din 1989 a fost identificată, de asemenea, în versetul zece din Daniel 11, care a fost împlinit inițial de Antioh cel Mare.

Antioh al III-lea cel Mare, seleucidul, „regele de la miazănoapte”, a domnit între 223–187 î.Hr. și a căutat să recupereze teritoriile pierdute în favoarea Ptolemeilor („regele de la miazăzi”) după Al Treilea Război Sirian (246–241 î.Hr.). Campania sa din Al Patrulea Război Sirian (219–217 î.Hr.) a vizat recucerirea Celesiriei, Feniciei și Palestinei. În 219 î.Hr., Antioh a mărșăluit spre sud, cucerind Seleucia din Pieria, Tir și Ptolemais (Acre), recâștigând fortărețele de coastă. În 218 î.Hr. a înaintat și mai departe, luând Filadelfia (Amman) și împingând spre frontiera Egiptului, cu intenția de a recuceri teritoriile seleucide pierdute până la Gaza. Antioh și-a oprit marșul în 218 î.Hr., consolidând câștigurile și pregătindu-se pentru o ofensivă decisivă. Ptolemeu al IV-lea Filopator, regele ptolemaic, a mobilizat o armată ca să-i iasă în întâmpinare, întărită de trupe egiptene. Versetul zece din capitolul unsprezece al cărții Daniel prezintă această mișcare a lui Antioh, prefigurând astfel prăbușirea URSS în 1989 și tipificând versetul patruzeci.

Dar fiii lui se vor întărâta și vor strânge o mare mulțime de oștiri; iar unul va veni negreșit, se va revărsa și va trece mai departe; apoi se va întoarce și se va întărâta până la cetățuia lui.
Daniel 11:10.

Când, în versetul patruzeci, împăratul de la miazănoapte „se revărsa și trece peste”, aceasta corespunde cu „revărsându-se și trecând prin” al împăratului de la miazănoapte din versetul zece. În ambele versete sunt aceleași cuvinte ebraice, care sunt traduse doar puțin diferit. Este aceeași expresie ca cea întâlnită în Isaia 8:8.

Și el va trece prin Iuda; va da peste maluri și va trece mai departe, va ajunge până la gât; și întinderea aripilor lui va umple lățimea țării tale, o, Emanuel. Isaia 8:8.

Fiecare dintre cele trei versete identifică un împărat de la miazăzi care este înfrânt de un împărat de la miazănoapte. Antioh, împăratul de la miazănoapte, îl biruie pe Ptolemeu, împăratul de la miazăzi, după cum Sanherib a biruit pe Iuda, împăratul de la miazăzi, și după cum împăratul de la miazănoapte din versetul patruzeci a spulberat URSS-ul în 1989. Trei versete, împreună cu cele trei împliniri istorice ale acelor versete, identifică „timpul sfârșitului” în 1989. Astfel, versetul zece este 1989, iar versetul șaisprezece este legea duminicală în Statele Unite, la fel și versetul patruzeci și unu.

Versetele unsprezece până la cincisprezece constituie o linie de Scriptură, care are, de asemenea, o împlinire istorică ce identifică repere profetice specifice în cadrul istoriei ascunse a versetului patruzeci. Înainte de legea duminicală în Statele Unite, dar după 1989, bătălia de la Raphia și urmările ei sunt prezentate în versetele unsprezece și doisprezece, iar bătălia de la Panium este prezentată în versetele treisprezece până la cincisprezece.

Legea duminicală este vremea hotărâtă; căci atunci se vindecă rana de moarte a papalității, iar papa revine pe tronul pământului. Acea investire cu autoritate a fost prefigurată prin întronizarea papalității în 538 și prin întronizarea Romei păgâne la bătălia de la Actium. Odată întronizată profetic, Roma păgână a domnit în chip suveran timp de 360 de ani. Odată ce papalitatea a fost întronizată în 538, ea a domnit în chip suveran timp de o mie două sute șazeci de ani. Odată ce, la vremea legii duminicale, rana de moarte va fi vindecată, papalitatea va domni în chip suveran timp de 42 de luni simbolice.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte s-a vindecat; și tot pământul s-a minunat, mergând după fiară. Și s-au închinat balaurului care i-a dat putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei? Cine poate să poarte război cu ea? Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:3-5.

Versetul 27 spune „amândoi” dintre acești împărați:

Și inimile acestor doi împărați vor fi înclinate să facă rău și vor rosti minciuni la aceeași masă; dar nu va izbuti, căci încă sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Daniel 11:27.

Cei doi regi din versetul douăzeci și șapte sunt regii din cele două versete anterioare, care ulterior au purtat bătălia de la Actium.

Și își va stârni puterea și curajul împotriva regelui de la miazăzi cu o mare oștire; iar regele de la miazăzi va fi întărit la luptă cu o oștire foarte mare și puternică; dar nu va sta în picioare, căci vor urzi uneltiri împotriva lui. Ba chiar cei ce mănâncă din bucatele lui îl vor nimici, iar oștirea lui va fi măturată, și mulți vor cădea uciși. Daniel 11:25, 26.

Versetul douăzeci și șapte creează, așadar, o anomalie care trebuie înțeleasă înainte de a continua. În versetul douăzeci și patru, „vremea” reprezintă o perioadă de 360 de ani, începând cu bătălia de la Actium și încheindu-se la vremea hotărâtă în anul 330.

Împărăteasa de la miazăzi în bătălie a fost Cleopatra, care era într-o alianță cu Marc Antoniu. Octavius a fost împăratul de la miazănoapte, care avea să-i înfrângă pe amândoi. La vremea hotărâtă (31 î.Hr.), cei doi împărați care mai înainte șezuseră la aceeași masă și își spusese minciuni unul altuia aveau să se înfrunte în bătălia de la Actium.

Cei doi împărați la masă se aliniază cu istoria bătăliei de la Panium (versetele treisprezece până la cincisprezece), unde a existat o alianță între Antioh cel Mare și Filip al Macedoniei. Acea alianță istorică corespunde alianței simbolice reprezentate în numele Panium din vremea lui Hristos—Cezareea lui Filip. Alianța este de asemenea reprezentată în versetul patruzeci, când URSS este măturată în 1989 printr-o alianță între Reagan și papa Ioan Paul al II-lea. Cei doi

împărați își spun minciuni unul altuia înainte de 31 î.Hr., ceea ce corespunde legii duminicale din Statele Unite, și, prin urmare, minciunile lor au loc înainte de versetul șaisprezece, în timpul istoriei reprezentate de versetele treisprezece până la cincisprezece, care s-au împlinit la bătălia de la Panium, la șaptesprezece ani după bătălia de la Rafia, și cu o sută treizeci și șapte de ani înainte ca Pompei să cucerească Ierusalimul, în împlinirea versetului șaisprezece.

În versetul douăzeci și opt, Octavius, biruitorul atât asupra Cleopatrei (împăratul de la miazăzi), cât și asupra lui Marc Antoniu, „se va întoarce în țara lui cu mari bogății; inima lui va fi împotriva legământului celui sfânt; va face mari isprăvi și se va întoarce în țara sa.” Uriah Smith identifică aceste două biruințe ca fiind Actium, în anul 31 î.Hr., și distrugerea Ierusalimului, în anul 70 d.Hr. Prin urmare, versetul douăzeci și opt identifică o istorie care începe la bătălia de la Actium, care este începutul celor 360 de ani, și distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr.

Atunci se va întoarce în țara sa cu mari bogății; iar inima lui va fi împotriva legământului sfânt; și va săvârși isprăvi, și se va întoarce în propria sa țară. Daniel 11:28.

Ultima expresie a versetului douăzeci și patru (chiar pentru o vreme), în continuare, reprezintă o linie istorică ce a început în 31 î.Hr. și se încheie cu ultima expresie a versetului treizeci și unu (va așeza urâciunea care pustiește), care s-a împlinit în 538. Linia începe cu bătălia de la Actium, care marchează începutul domniei suverane a Romei păgâne timp de trei sute șaiszeci de ani. Linia se încheie în 538, odată cu Roma papală începând să domnească în mod suveran timp de o mie două sute șaiszeci de ani. În cadrul versetelor și al istoriei care a împlinit versetele, timpul rânduit în 330 reprezintă o divizare în istoria Romei păgâne ca a patra împărăție a profeției biblice. După perioada inițială de domnie suverană de trei sute șaiszeci de ani, urmează două sute opt ani de dezintegrare a imperiului, premergători preluării tronului de către papalitate, menționată în versetul treizeci și unu, în anul 538. În succesiunea acelor opt versete, numai versetul douăzeci și șapte identifică o împlinire istorică petrecută înainte de bătălia de la Actium, în 31 î.Hr.

Versetul douăzeci și șapte identifică o întâlnire între doi regi înainte de „vremea hotărâtă”, iar versetul douăzeci și nouă identifică o „vreme hotărâtă”. „Vremea hotărâtă” din versetul douăzeci și șapte este începutul perioadei de trei sute șaiszeci de ani, iar „vremea hotărâtă” din versetul douăzeci și nouă este sfârșitul perioadei de trei sute șaiszeci de ani. Începutul și sfârșitul reprezintă o „vreme hotărâtă”.

Consolidarea puterii Romei păgâne a început odată cu cucerirea celui de-al treilea obstacol geografic, așa cum este prezentat în Daniel 8:9.

Și dintr-una dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult, spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Împuternicirea a început la bătălia de la Actium, iar supunerea ulterioară a regelui sudului (Egiptului) este menționată în versetul al nouălea din capitolul opt.

Sfârșitul stăpânirii Romei păgâne, în calitate de a patra împărăție a profeției biblice, a avut loc în anul 538, când Roma papală și-a depășit al treilea obstacol geografic. Întreaga perioadă de cinci sute șaiszeci și opt de ani dintre bătălia de la Actium și anul 538 începe când Roma păgână își

depășește al treilea obstacol și devine a patra împărăție a profetiei biblice, și se încheie când Roma papală își depășește al treilea obstacol geografic.

Fiind al patrulea regat al profetiei biblice, istoria reprezentată identifică două perioade: prima, când Roma se înalță, urmată de o perioadă ce descrie căderea Romei. Începutul primei perioade de înălțare este totodată începutul întregii perioade în care Roma păgână a domnit ca al patrulea regat al profetiei biblice. Prima perioadă a înălțării Romei începe și se încheie la o vreme hotărâtă și, de asemenea, începe cu unirea împărățiilor de la miazănoapte și de la miazăzi. Ea se încheie cu împărțirea într-o împărăție răsăriteană și una apuseană. Începerea și încheierea la o vreme hotărâtă, precum și începutul și sfârșitul, reprezintă cele patru diviziuni ale împărăției lui Alexandru.

Cele două vremuri hotărâte din versetele douăzeci și șapte și douăzeci și nouă reprezintă reperele de început și de sfârșit care descriu perioada când Roma stăpânește în mod suprem. La legea duminicală din Statele Unite, în împlinirea versetului patruzeci și unu și a versetului șaisprezece din Daniel unsprezece, începe perioada în care Roma modernă stăpânește în mod suprem timp de patruzeci și două de luni simbolice. Prima vreme hotărâtă din versetul douăzeci și șapte este legea duminicală din Statele Unite, iar a doua vreme hotărâtă reprezintă momentul când ultima națiune de pe pământ urmează exemplul Statelor Unite și impune ultima lege duminicală și, procedând astfel, indică impunerea la nivel mondial a sabatului idolatru.

Acele două repere profetice sunt legea duminicală în Statele Unite și impunerea mondială a legii duminicale, iar acele două legi duminicale sunt cele două timpuri hotărâte din versetele 27 și 29. Primul timp hotărât din versetul 27 a fost de asemenea tipificat de legea duminicală a lui Constantin din 321, iar legea duminicală papală de la Conciliul de la Orléans din 538 reprezintă legea duminicală mondială.

În contextul versetelor treisprezece până la cincisprezece, bătălia de la Panium este istoria care precede legea duminicală din versetul șaisprezece. În cadrul acelei istorii se împlinește întâlnirea celor doi regi care se mint unul pe altul. Versetele treisprezece până la cincisprezece fac parte din istoria reprezentată în versetele zece până la șaisprezece. Versetele identifică al patrulea război sirian în versetul zece, bătălia de la Rafia în versetul unsprezece și urmările acelei bătălii în versetul doisprezece. Versetele treisprezece până la cincisprezece reprezintă istoria anului 200 î.Hr., când s-a împlinit bătălia de la Panium și când Roma păgână, reprezentată drept tâlharii poporului tău, intră în narațiunea profetică.

Daniel unsprezece, versetul patruzeci, identifică prăbușirea URSS-ului în 1989, iar versetul șaisprezece identifică legea duminicală în Statele Unite. Întâlnirea dintre doi regi care își spun minciuni unul altuia înainte de vremea hotărâtă, care a fost bătălia de la Actium, are loc în cadrul istoriei versetului patruzeci, care urmează după timpul sfârșitului din 1989 și se încheie la legea duminicală în Statele Unite. Versetul douăzeci și șapte este un reper în istoria ascunsă a versetului patruzeci, având loc după 1989, dar înainte de legea duminicală. „Întâlnirea” din versetul douăzeci și șapte este un reper înaintea împuternicirii Romei la legea duminicală. Există mai multe repere care conduc către împuternicirea papalității în 538, iar aceste repere au loc, de asemenea, înainte de vremea hotărâtă. Unul dintre acele repere profetice este decretul lui Iustinian din 533, care a

împlinit referința din versetul treizeci la a avea „înțelegere cu cei ce părăsesc legământul”.

Celelalte repere care conduc la vremea hotărâtă în istoria Romei păgâne sunt anul 330, când Roma păgână s-a prăbușit și, simultan, a dat „scaunul” puterii papale. În 496, Clovis și-a dat „puterea” papalității. În împlinirea lui Daniel 7, Roma păgână a înlăturat „trei coarne” pentru papalitate, ultimul fiind îndepărtarea Ostrogoților din orașul Roma în 538. În 508, religia păgânismului a fost înlăturată ca religie legală a statului și a fost înlocuită cu catolicismul. 538 reprezintă legea duminicală din versetul patruzeci și unu, iar 496 reprezintă 1989, când Reagan, asemenea lui Clovis, și-a dedicat puterea papei Romei. Anul 330 identifică legea duminicală, căci atunci papalitatea revine la scaunul autorității.

Aceasta identifică faptul că atât 538, cât și 330 reprezintă vremea hotărâtă, care corespunde versetelor șaisprezece și patruzeci și unu. 496 indică faptul că 1989 a împlinit versetul zece și versetul patruzeci din Daniel 11 și Isaia 8:8. 508 identifică momentul când religia regatului este înlăturată în favoarea catolicismului. Începând cu Clovis, din 496 până în 508, a fost ilustrată o înlăturare și o înlocuire progresivă a religiei legale a regatului. În istoria care începe în 330, un declin progresiv al Romei Occidentale este reprezentat de primele patru trâmbițe, identificând astfel o distrugere progresivă care începe la legea duminicală din Statele Unite.

Căderea progresivă a Romei păgâne, în urma legii duminicale a lui Constantin din anul 321, ilustrează căderea Statelor Unite ca al șaselea regat al profeției biblice care ajunge la legea duminicală. Apoi, judecățile celor patru trâmbițe sunt aduse asupra Statelor Unite, așa cum a identificat Sora White când afirmă că „apostazia națională va fi urmată de ruina națională.” Ezechiel aduce mărturie despre o pedeapsă împătrită.

Cuvântul Domnului a venit din nou la mine, zicând: Fiul omului, când țara păcătuiește împotriva Mea prin nelegiuire grea, atunci Îmi voi întinde mâna asupra ei, voi frânge toiagul pâinii ei, voi trimite foamete asupra ei și voi stârpi din ea omul și dobitocul. Chiar dacă acești trei bărbați, Noe, Daniel și Iov, ar fi în ea, își vor izbăvi numai sufletele lor prin dreptatea lor, zice Domnul Dumnezeu. Dacă fac să treacă prin țară fiare rele și ele o pustiesc, încât să rămână pustie, așa încât nimeni să nu poată trece din pricina fiarelor: chiar dacă acești trei bărbați ar fi în ea, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, nu vor izbăvi nici fii, nici fiice; numai ei vor fi izbăviți, iar țara va rămâne pustie. Sau dacă aduc sabie asupra acelei țări și zic: Sabie, treci prin țară!, ca să stârpesc din ea omul și dobitocul: chiar dacă acești trei bărbați ar fi în ea, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, nu vor izbăvi nici fii, nici fiice, ci numai ei înșiși vor fi izbăviți. Sau dacă trimit o molimă în acea țară și Îmi vărs urgia asupra ei în vărsare de sânge, ca să stârpesc din ea omul și dobitocul: chiar dacă Noe, Daniel și Iov ar fi în ea, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, nu vor izbăvi nici fiu, nici fiică; ci își vor izbăvi numai sufletele lor prin dreptatea lor. Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Cu cât mai mult când voi trimite asupra Ierusalimului cele patru judecăți aspre ale Mele: sabia, foametea, fiara rea și molima, ca să stârpesc din el omul și dobitocul? Totuși, iată, în el va fi lăsată o rămășiță, care va fi scoasă afară, atât fii, cât și fiice; iată, ei vor veni la voi și veți vedea calea lor și faptele lor; și veți fi mângâiați cu privire la răul pe care l-am adus asupra Ierusalimului, chiar cu privire la tot ceea ce am adus asupra lui. Și ei vă vor mângâia, când veți vedea căile lor și faptele lor; și veți cunoaște că nu fără temei am făcut tot ce am făcut în el, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel

14:12-23.

Vom continua aceste considerații în articolul următor.